

Ἡ Εἰρήνη μόνη, ἐν βαθείᾳ νυκτί, ἐπλανᾶτο ἐντὸς τῶν θαλάμων τούτων καὶ ἐθεώρει ἕκαστον ἀντικείμενον, ὑπῆκουσα ἀκουσίως εἰς ἐπαγωγὸν τινα δύναμιν τῶν φοβερῶν ἀναμνήσεων τῆς.

Καὶ κατέλαθεν αἰφνης αὐτὴν τρόμος, φρικώδης, πανικός, ἀκατανίκητος. Τῇ ἐφάνη ὅτι εἰς τοὺς θαλάμους τούτους ὥσει παρίσταται ἀκόμη τὸ πνεῦμα τοῦ συζύγου τῆς, ὥσει τὸ ἐλέγχον φάσμα του, ὅτε μὲν συνοδεύει αὐτὴν κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἔφοδόν τῆς, ὅτε δὲ ἴσταται πρὸ αὐτῆς διακόπτον τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς. Εἰς τὴν ἐλαφρὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔκαμνε κατὰ τὴν πορείαν τῆς ὡς ἀναπάλῃ ἢ φλόξ τοῦ κηρίου, τῇ ἐφάνετο ὅτι εἶνε ἡ ἀναπνοὴ τοῦ πνεύματος τούτου, ἥτις μετ' ἐλαφρᾶς ψύξεως ἐφέρετο πλησίον τῶν παρειῶν τῆς καὶ μόλις-μόλις ἀνερροίπιζε τὴν ἐπὶ τῶν κροτάφων ἀποκεχωρισμένην κόμην τῆς.

Παράδοξός τις καὶ ἀνεξήγητος δύναμις προσεῖλκεν ἀκουσίως αὐτὴν πάλιν πρὸς τὸ σπουδαστήριον, ὅπερ πλείοτερον τῶν λοιπῶν θαλάμων τῇ ἐφάνετο φρικωδέστερον.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον. Ἰδοὺ... ἰδοὺ αὕτῃ ἡ ἰδία θέσις...

Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου ἀνέπαλλεν αὐτὴς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Εἰρήνης. Τριγμός τις τοῦ δαπέδου ἢ ἐπίπλου τινος ἀντηχήσας αἰφνης ἔκαμνε αὐτὴν νὰ τρέμῃ ὑπὸ σπασμωδικῶν ρίγους. Ἡ φαντασία ἦτο ἤδη ἰσχυρῶς ἐστραμμένη πρὸς ὀρισμένην διέυθυνσιν, καὶ οἱ φόβοι τῆς ἤρξαντο ἐνσκόπτοντες μετὰ νέας δυνάμεις. Ἦθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ πόδες τῆς, ὡς ὑπὸ ἐφιάλτου νευαρκωμένοι, δὲν ὑπετάσσοντο εἰς τὴν θέλησιν τῆς καὶ ἔμενον ἀδρανεῖς, ὥσει ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Φρίκη κατέλαθεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν Εἰρήνην. Μὴ τολμῶσα καὶ μὴ οὔσα εἰς κατὰστασιν οὔτε νὰ προχωρήσῃ, οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ κατὰ βῆμα, μετὰ ταραχῶδους ἀνησυχίας περιέφερε τὸ βλέμμα, ἐπιζητοῦσα, τρόπον τινά, βοήθειαν καὶ ἐνθάρρυνσιν, ἀλλ' οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἕτερον παρουσιάζετο αὐτῇ, καὶ αἰφνης κατέπεσε γονυκλινὴς πρὸ τοῦ ἀνακλιντήρος. Τὸ κηρίον ἔπεσε τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐσβέσθη. Ἦρξατο προσευχομένη θερμῶς, ἀλγεινῶς, ἀποτόμως. Αἱ ἀδρανεῖς αὐτῆς χεῖρες κατέπεσαν ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς θέσεως, ἔνθα ἔκειτό ποτε ὁ νεκρὸς σύζυγός τῆς, καὶ ἡ κεφαλὴ ἔκλινεν ἐν νεκρικῇ θλίψει ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων τούτων χειρῶν. Προσηύχετο, οὐχὶ ὑπὲρ συγχωρήσεως, οὐχὶ περὶ ἀπαλλαγῆς αὐτῆς ἐκ τοῦ τρόμου, οὐχὶ ὅπως τῇ χορηγηθῶσιν ἄνωθεν συμβουλαί, ἀλλὰ, περὶ τοῦ τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ἤδη καὶ τί νὰ ἀποφασίσῃ. Ἦτο αὕτη προσευχὴ ἄνευ λόγων, προσευχὴ νοερά, περὶ μιᾶς ἰδέας, ἐνὸς ὑπερτάτου πόθου καὶ διψῆς ψυχῆς ἀποχαυνωθείσης ὑπὸ τὸ ἀνυπόφορον βάρος τῆς θλίψεως, τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης.

Σωτήρια δάκρυα ἐξεχύθησαν αἰφνης τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἅτινα συνεπέφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τινα ἀνακούφισιν, αὕτῃ

δὲ προσηύχετο πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, γονυπετῆς καὶ ἐπικαλουμένη τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν πρὸς ἀγαθὴν σκέψιν.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὗρον αὐτὴν αἱ πρῶται τῆς ἡοῦς ἀκτίνες.

Ἀνηγέρθη, μὴ αἰσθανομένη ἤδη τὸν ταραχώδῃ ἐκεῖνον τρόπον, ὅστις ἔφερεν αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, ἀλλ' ἀνακούφισιν τινα.

Ἦδη τῇ ἐφάνετο ὅτι ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ καὶ ἀπεφάσισεν.

Δὲν ἤσθανετο ἀνάγκην ὕπνου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δὲ κόπῳσιν παρετήρησεν ἡ Εἰρήνη εἰς ἑαυτὴν.

Ἀνέμεινε τὴν πρωΐαν, διέταξε ν' ἀφύπνισιν τὸν Δαμιανὸν καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἵνα μᾶθῃ ἄνευ βραδύτητος καὶ ἀκριβῶς, ποῦ, πότε, μετὰ ποίας καὶ ἂν πράγματι ἐνυμφεύθη ὁ Βελτίσσεφ καὶ νὰ τῇ φέρῃ ἀμέσως λεπτομερεῖς πληροφορίας. Ἦτο τοῦτο ἀκούσιος, ἀλλὰ τελευταῖος ἤδη φόρος τοῦ αἰσθήματος, δὲν προσέφερε γυνὴ ἀπατηθεῖσα καὶ ἐξυβρισθεῖσα. Ἦθελεν ἤδη νὰ πεισθῇ τελείως, ἵνα μὴ ἀπομείνῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη τύψις διὰ τὴν τύχην τοῦ Πλάτωνος. Μετανοοῦσα, ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπέστρεψεν ὁ Δαμιανὸς κομίσας τοσοῦτον λεπτομερεῖς πληροφορίας, ὥστε πᾶσα ἀμφιβολία ἦτο ὅλως περιττή.

Ἡ Εἰρήνη ἤκουσεν αὐτοῦ σχεδὸν ἐν ἡρεμίᾳ καὶ σκεφθεῖσα μικρόν, διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ὄχημα καὶ ἤρξατο ἐνδυομένη.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ὑπηρέτης ἀνήγειλεν ὅτι τὸ ὄχημα εἶνε ἤδη ἑτοιμον καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

Ἡ Εἰρήνη κατήλθε τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς εἰσόδου δι' ὅλως εὐσταθοῦς καὶ ἡσύχου βήματος.

— Πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, διὰ σθεναρᾶς φωνῆς εἶπεν αὕτη τῇ ἀμαξηλάτῃ εἰσερχομένη ἐν τῷ ὀχήματι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

SABIE DE MONTEPEN

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Παρὰ τὴν ἐστίαν γέρων τις, ρακένδυτος καὶ ἀκίνητος, ἐθέρμαινε τὰς χεῖρας εἰς τὴν πυράν.

— Ὁ ἄκακος!... ἐψιθύρισε ὁ Νικόλας.

— Τὸν γνωρίζετε;... ἠρώτησαν ταῦτοχρόνως δύο ἢ τρεῖς φωναί.

— Τὸν εἶδα πρώτη φορά ἐφῆς τὸ βράδυ εἰς τὸ Θιλ-Σατέλ.

— Ἀ! ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ Θιλ-Σατέλ;

— Ἐκοιμήθηκα ἐκεῖ.

— Εἰς τὴν δεσποινίδα;

— Ναί.

— Φτωχὴ δεσποινίδα!... Ξεύρετε τί λένε δι' αὐτὴν;

— Τί;

— Λένε πῶς ἀγαπάει τὸν γαμβρό μας... τὸν κύριον Λουκιανόν... καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπῃ ἔχασε τὴν ὄρεξι καὶ τὸν ὕπνο... Πρέπει νὰ ᾔναι διὰ δέσιμο διὰ νὰ πιστεύῃ πῶς ἕνας ὑποκόμητας θὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν... τὴν θυγατέρα τοῦ Καλλιουέ... τοῦ δασοφύλακα τοῦ ἀφέντη μας... Τί λέγετε, κύριε Νικόλα;

— Ἀ!... ἀπῆντησεν ὁ ἔμπορος... ἴσως εἶναι λόγια... Ποῖος εἰξεύρει ἂν ᾔναι ἀλήθεια;

— Πῶς, ποῖος εἰξεύρει;... ὅλοι τὸ λένε...

— Ὁ κόσμος εἶναι τόσο κακός.

— Καὶ τότες, διατί ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα τρέχει σὰν τρελλὴ μὲ τὸ ἀλογάκι τῆς εἰς τοὺς κάμπους διὰ νὰ τὸν ἀπανταίῃ;

— Ἀ!... μπᾶ!...

Ὁ ὑπηρέτης, ἐπανελθὼν, διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν, εἰπὼν:

— Νικόλα μου, ἡ δεσποινίδα μας σὰς περιμένει εἰς τὴ μικρὴ σάλα... Πᾶμε.

ΔΕ'

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ὑποκόμητος.

Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ πρώτου ὀρόφου, κειμένη παρὰ τὴν αἶθουσαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ οὐχὶ πολυτελῶς ἐπιπλωμένη, ἐκάθηντο συνήθως οἱ πυργοδοεσπόται ὅτε δὲν εἶχον ξένους. Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Νικόλας, ἦσαν ἐν αὐτῇ ὁ κόμης Δεβεζαί, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Λουκιανός.

Ὁ κόμης εἶχε μεταβληθῇ λίαν. Καίπερ ἐξηκοντούτης μόλις, ἐφάνετο ὀγδοηκοντούτης, σχεδὸν ἐσχατόγηρος· ἀλλ' ὁ νοὺς αὐτοῦ διετηρεῖτο ἐν πάσῃ τῇ ἀκμαιότητι τῆς νεότητος. Ἐκάθητο δέ, ἔχων τὸν ἐκ τῆς ποδᾶγρας πάσχοντα πόδα του ἐπὶ σωροῦ προσκεφαλαίων.

Παρὰ τὸ παράθυρον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐκάθηντο συνομιλοῦντες.

Ὑπὸ τὴν ἀρρενωπὴν ὠραιότητα τῆς μελαγχρινῆς νεάνιδος ἐπαλλε καρδία ἀγγέλου. Ὁ Λουκιανὸς ἐψιθύριζε αὐτῇ λόγοι ἔρωτος, καὶ ἡ νεᾶνις ἔβλεπεν αὐτὸν διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ ἀπεικονίζετο ἡ θελκτικωτέρα τρυφερότης.

— Δεσποινίδα, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐδῶ εἶναι ὁ Νικόλας.

Ὁ πλανόδιος ἔμπορος, εἰσελθὼν, ἐτοπότησε τὴν κόφην του παρὰ τὸν τοῖχον.

Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἔγερθέντες ἐπλησίασαν.

— Καλὴ μέρα, φίλε Νικόλα, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, τί καλὰ μᾶς ἐφέρετε;

— Πολλὰ εὐμορφα πράγματα...

— Σὰν τί;

— Πρώτα ἀπ' ὅλα, ἓνα ὥραϊον κρέπι τῆς Κίνας, καὶ κελεπούρι... ἔπειτα ἀγγλικά ὑφάσματα... ψαλίδι... βελόναις... κλωσταὶς τῆς Σκωτίας... καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια ὅμως εἶναι καλλίτερα νὰ τὰ ἰδῇτε.

— Τότες ἀνοίξετε τὴν κόφιν.

— Ὁ Νικόλας, ἀνοίξας τὴν κόφιν, ἐπέδειξεν ἅπαντα τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ εἰς τὴν νεάνιδα, ἥτις ἡγόρασε τὸ κρέπιν, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ λοιπὰ... ἐνῶ ὁ Λουκιανὸς ἐγέλα διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς μνηστῆς του.

— Ὁ Νικόλας, ὡς ἔμπορος, εἶχε εὐχαριστηθῇ... ἀλλὰ δυσηρεστεῖτο βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς Ἰωάννας... Ἐβράδυνεν ὅσον ἠδύνατο τὴν τακτοποίησιν τῆς κόφινς του καὶ περιέμενεν. Ἐπὶ τέλους, ἡ τύχη ἦλθεν εἰς βοήθειάν του. Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐποίησε κίνησιν τινα καί, ἐκ τοῦ πόνου δι' ἧσθάνθη, ἔρρηξεν ὑπόκωφον κραυγὴν.

— Ἡ Μαγδαληνὴ ἔδραμεν ἵνα ἴδῃ τί εἶχεν ὁ πατήρ της, καὶ ὁ Νικόλας, δραξάμενος τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἔθετο τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἰωάννας εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Λουκιανού, εἰπὼν αὐτῷ :

— Διαβάσατέ τὴν γρήγορα καὶ μόνος.

Καταπλαγείς ἐκ τοῦ μυστηριώδους καὶ ἐπιτακτικοῦ τούτου τόνου, ὁ ὑποκόμης ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

— Ὁ Νικόλας, ἐξελθὼν βραδύτερον, εὗρεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ.

— Τὴν ἐδιαβάσατε ; ... ἡρώτησεν ἀνυπομόνως.

— Ναί.

— Λοιπὸν ;

— Εἰπέτε εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία σὰς τὴν ἔδωκεν, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔχῃ τὴν ἀπάντησιν.

— Τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε.

— Ὅθι τῆς τὸ εἶπῳ.

Καὶ ὁ Νικόλας χαιρετίσας ἐπανῆλθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα, ὅπου αἱ ὑπηρέτριαι τὸν περιέμενον ἀνυπομόνως, ὅπως ἀγοράσωσι καὶ αὐταὶ ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων του....

Ἐπανερχόμενος εἰς Οἶλ-Σατέλ, ὁ πλανόδιος ἔμπορος εὗρε τὴν Ἰωάνναν περιμένουσαν αὐτὸν κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. Ἡ νεάνις μόλις τὸν εἶδεν, ἔδραμεν εἰς συνάντησιν του.

— Ἐ!... τὸν ἴδετε ;

— Τὸν εἶδα, δεσποινίδα.

— Ἐδιαβάσατε τὴν ἐπιστολὴν μου ;

— Ναί.

— Τί σοῦ εἶπε ;

— Εἰπέτε εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία σὰς τὴν ἔδωκεν, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔχῃ τὴν ἀπάντησιν.

— Τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε.

— Τρεῖς ἡμέραι !... Θεέ μου !... εἶναι παραπολύ...

Εἶτα ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ πάσας τὰς λεπτομερείας, καὶ ὁ Νικόλας ἔσπευσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ...

Ἡ διπλωματικὴ αὕτη ἀποστολὴ τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου ἐξετελέσθη κατὰ τὴν

13 Σεπτεμβρίου... Ἡ Ἰωάννα περιέμενε τὸν Λουκιανόν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἧτο ἠδύνατο νὰ μὴ μεταβῇ αὐτοπροσώπως, ὅπως ζήτησιν ἐξηγήσεις... Ἐδραμίζετο δὲ σκεπτομένη διὰ τίνος τρόπου θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ αὐτῷ τὰς φοβερὰς λέξεις :

— Αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ νυμφευθῇτε, εἶναι ἀδελφή σας... Ἐκεῖνος, οὗτινος φέρει τὸ ὄνομα, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατρὸς σας !...

Ἀλλὰ περιέμενε ματαίως.

Τὴν πρωτὴν τῆς 16ης, προσκαλέσασα τὸν Νικόλαν, εἶπεν αὐτῷ :

— Πηγαίνετε πάλιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί... καὶ εἰπέτε εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν ὅτι τὸν περιμένω τώρα τρεῖς ἡμέρας... καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ... νὰ ἔλθῃ ἀμέσως...

Ὁ Νικόλας ἐφορτώθη τὴν κόφιν του, προσεκάλεσε τὸν κύνα του καὶ ἔλαβε τὴν εἰς Βεζαί ἄγουσαν.

Ἡ νεάνις, ἀνελθούσα εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πύργου, παρετήρει τὴν ὁδὸν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

Μετὰ τρεῖς ὥρας εἶδε τὸν Νικόλαν ἐπιστρέφοντα. Κατήλθε δρομαίως τὴν κλίμακα καὶ ἔδραμεν εἰς συνάντησιν του.

— Λοιπὸν ; ἐκραύγασε μακρόθεν πρὸς αὐτὸν ἀσθμαίνουσα.

— Ὁ Νικόλας ἐπέσπευσε τὸ βῆμα· ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐνέφαινε ὅτι ἦτο ἄγγελος κακῶν εἰδήσεων.

— Λοιπὸν ; ἐπανελάθεν ἡ Ἰωάννα τρέχουσα.

Ὁ Νικόλας δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ἐξαγαγὼν φάκελλον τετράγωνον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἔτεινεν αὐτὸν πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

Ὁ φάκελλος εἶχεν ἐπιγραφὴν :

Πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Καλλιουέ.

Εἰς Οἶλ - Σατέλ.

Ἡ νεάνις ἔλαβεν αὐτὸν διὰ τρεμούσης χειρὸς. Ἐθράυσε τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέγνω :

Κυρία,

Ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιού ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγεῖλῃ ὑμῖν τοὺς μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς Δεβεζαὶ γάμους του.

Καὶ ὑπὸ τὰς λιθογραφημένας ταύτας γραμμὰς, τὰς ἐπομένας χειρογράφους :

Οἱ νύμφηφοι ἐστέθησαν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πύργου Βεζαί χθὲς, 15 Σεπτεμβρίου, τὴν 10ην τῆς πρωίας.

Ἡ νεάνις ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ κατέπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος.

ΛΣ'

Ἡ καταγγελία.

Ὅτε συνῆλθεν, ἡ Ἰωάννα ἦτο ἐν τῇ κλινῇ της καὶ παρ' αὐτὴν ἔμενεν ἄγρυπνοῦσα ἡ θαλαμηπόλος της.

— Τί συνέβη ; ... ἐψέλλισεν ἡ νεάνις βλέπουσα περὶ αὐτήν, ὡς ἄνθρωπος οὐδὲν ἐνθυμούμενος καὶ οὐδὲν ἐννοῶν... Τί συνέβη ; ... Ἄ ! ἐνθυμοῦμαι... ἐνθυμοῦμαι !...

Καὶ ρίψασα μακρὰν τὸ κλινοσκεπάσμα ἐπῆλθε ταχεῖα ὡς δορκὰς ἀπὸ τῆς κλίνης.

— Τί κάμνετε, δεσποινίδα ; ... τί κάμνετε ; ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα.

— Δὲν βλέπεις ; ... Σηκόνουμαι... τί ὥρα εἶναι ;

— Μεσάνυκτα.

— Καλὰ.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθετε ;

— Ὅχι.

— Νὰ σὰς ἐνδύσω ;

— Ναί.

— Τί νὰ σὰς φορέσω ;

— Ὅ, τι θέλεις, ... δὲν μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νεάνιδος τὸν κοιτωνίτην της...

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας ἦτο κάτωχρον. Ἡ κόμη της ἐπιπτεν ἀτάκτως. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκόντιζον ἀστραπάς. Ἐφαίνετο πτώμα ἔχον ὀφθαλμοὺς πυρίνους.

— Ὑποφέρετε, δεσποινίδα ;

— Ὅχι.

— Μὲ θέλετε νὰ μείνω ;

— Ὅχι.

— Πότε νὰ ἐπιστρέψω ;

— Ὅταν θέλῃς.

Τῆς θαλαμηπόλου ἐξεληούσης, ἡ νεάνις ἐκάθησε παρὰ μικρὸν τι γραφεῖον καὶ λαβοῦσα χάρτην ἤρξατο νὰ γράφῃ πυρετωδῶς.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ὀκτὼ μεγάλας σελίδας, ὑπέγραψεν αὐτὰς καὶ τὰς ἐκλείσεν ἐν τὸς φακέλλου, ἐφ' οὗ ἔγραψεν :

Πρὸς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα

Εἰς Τοῦρ.

Μεθ' ὅ, λαβοῦσα τὰς δύο ἐσκωριασμένας κλεῖδας, ἐτύλιξεν αὐτὰς ἐπιμελῶς εἰς δέμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔθετο καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ὅπερ ἐσφράγισε κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ γωνίας.

Ἦσαν τότε αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ νεάνις ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της, ἥτις ἔδραμεν ἀμέσως.

— Κόρη μου, εἶπεν αὐτῇ... κατὰ ποίαν ὥραν ἐξημερώνει ;

— Εἰς τὰς ἔξη περίπου.

— Καλὰ. Εἰς τὰς ἔξ ἀκριβῶς νὰ ἔλθῃς ἐδῶ. Ποῦ εἶναι ὁ Νικόλας ;

— Εἰς τὸν ἀντιθαλάμον. Δὲν ἀκούτε ποῦ ρογγαλίζει ;

— Εἰπέ αὐτῷ, ὅτι τὸν θέλω διὰ μίαν ὑπηρεσίαν τὸ πρωὶ καὶ νὰ ἦναι ἔτοιμος.

— Ὅθι ἦναι.

— Δὲν σὲ θέλω ἄλλο.

— Καλὴν νύκτα !

— Καλὴν νύκτα, κόρη μου.

Ἡ Στεφάνα ἐξῆλθε, καὶ ἡ Ἰωάννα κατεκλίθη, ὡς ἦτο ἐνδεδυμένη, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη.

Μόλις ἐφάνησαν αἱ πρωταὶ τῆς ἡοῦς λάμψεις, ἡ νεάνις ἠγέρθη, ταύτοχρόνως δὲ σχεδὸν καὶ ἡ Στεφάνα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, λέγουσα :

— Ὁ Νικόλας περιμένει.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Ἡ Στεφάνα προσεκάλεσε τὸν ἐραστήν της, ὅστις εἰσῆλθεν ἀμέσως.

— Νικόλα, εἶπεν αὐτῷ ἡ Ἰωάννα, ξεύρετε νὰ ἱππεύετε ;

— Ὅχι κακὰ.

— Πάρετε τὸν ἵππον μου . . .

Ἡ Στεφάννα ἐξεπλάγη. Ἡ κυρία τῆς εἰς οὐδένα εἶχεν ἐπιτρέψη ποτὲ νὰ ἱππεύσῃ τὸν μέλανα κέλητά της, ὃν ἡ ἰδία περιποιεῖτο. Ἄλλως τε, καὶ ὁ Νικόλας δὲν θὰ ἦτο ἀνάλογος δι' αὐτὸν ἱππεύς.

— Εἰς πόσας ὥρας δύνασθε νὰ μεταβῇτε ἑφιππος εἰς Τούρ ; . . . εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Κατὰ τὸ τρέξιμον . . .

— Πάντοτε εἰς τὰ τέσσερα.

— Ὁ ἵππος σας εἶναι ταχύς ὥς ὁ ἀνεμὸς . . . εἰς δύο ὥρας καὶ μισή τὴν πολὺ θὰ ἦμαι ἐκεῖ.

— Καλὰ. Ἰππευσε καὶ φέρε τὸν φάκελλον αὐτὸν εἰς Τούρ.

— Εἰς ποῖον θὰ τὸν δώσω ;

— Εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Ἄν δὲν ἦναι, εἰς τὸ δικαστήριον, πῆγαινε εἰς τὸ σπίτι του.

— Ἐπειτα ;

— Περιμένει μίαν ὥραν ἐκεῖ πλησίον. Ἐπειτα γύρισε, ὅλο 'ς τὰ τέσσερα, νὰ μοῦ εἴπῃς τί ἔκαμες καὶ τί εἶδες.

Ὁ Νικόλας λαβὼν τὸν φάκελλον, μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον καὶ ἱππεύσας ἀνεχώρησε καλπάζων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σγυροῦ.

— Στεφάννα, . . . εἶπεν ἡ δεσποινὶς Καλλιουέ, . . . ἔχω ἀνάγκην νὰ ἰδῶ τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἦλθε μὲ τὸν Νικόλα . . . Πῆγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς.

Ἡ Στεφάννα ἐξῆλθεν, ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ ἐπανῆλθε λέγουσα :

— Ὁ ἀσχημομούρης ἐκεῖνος δὲν ἐφάνηκε ἀπὸ χθὲς τὰς δύο ἐδῶ . . . Κανέννας δὲν εἰξεύρει ποῦ ἐπῆγε . . .

— Περιέργον ! . . . ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα . . . Εἶτα προσέθετο :

— Ἄν ἔλθῃ, φέρε τον ἐδῶ ἀμέσως.

— Καλὰ . . .

Ἡ Ἰωάννα, κατὰ τὴν δεκάτην τῆς πρωίας, ἐνεδύθη. Ἐφόρεσε τὴν ἱππικὴν αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ τὸν πῖλόν της' καθίσασα δὲ παρὰ ἡμινηφεγμένον παρὰ θυρον, περιέμενεν.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς, καλπασμὸς ἵππου ἠκούσθη, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ Νικόλας εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ ἵππος ἦτο κάθιδρος, πυκνὸς δὲ ἀτμὸς ἀνεδίδετο ἀπὸ τοῦ σώματός του.

Ὁ Νικόλας, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, εὔρε τὴν Ἰωάνναν καθημένην καὶ ἐρωτῶσαν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δεσποινίδα, εἶπεν αὐτῇ, ἔδωκα τὸν φάκελλον.

— Εἰς τὸν ἰδιὸν εἰσαγγελέα ;

— Εἰς τὰ χεῖρά του.

— Εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τὸ σπίτι του ;

— Εἰς τὸ σπίτι του.

— Ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ἐνώπιόν σας ;

— Ναί, δεσποινίδα.

— Καὶ τί σας εἶπε ;

— Μὲ ἠρώτησε ἂν εἴξευρα τί ἔγραφε

μέσα τὸ γράμμα' τοῦ εἶπα : ὅχι' ἔπειτα μὲ ἐρώτησε διὰ σας.

— Δι' ἐμέ ; . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

Καὶ τί σας ἠρώτησε ;

— Τί ἡλικίαν ἔχετε. . . ἂν ἦσθε πλουσία . . . ἂν ἦσθε φρόνιμη . . . τί λένε διὰ σας εἰς τὰ περίχωρα . . . καὶ τοῦ ἀπάντησα καθὼς ἔπρεπε.

— Ἐπειτα ;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι εἰμποροῦσα νὰ φύγω . . . ἐβγήκα λοιπὸν καὶ ἐπερίμενα μίαν ὥραν εἰς τὸν δρόμον, καθὼς μοῦ εἶπετε.

— Καὶ τί εἶδετε ;

— Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἐβγήκε τρέχοντας, καὶ ἐγύρισε μὲ ἕναν κύριον ἐνδυμένον εἰς τὰ μαῦρα. Ἐπειτα ἐβγήκε πάλι καὶ ἔφερεν ἕναν ἀμαξηλάτη καὶ τρία ἄλογα. Ἐξεύξαν τὰ ἄλογα εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ εἰσαγγελέως καί, τὴν στιγμὴν ὅπου ἐκαβαλίκευα διὰ νὰ ἐπιστρέψω, καμμία δεκαριά χωροφύλακες μὲ μεγάλη στολὴ καὶ μὲ τὸν ἐνωμοτάρχην τοὺς ἔλαβαν θέσι ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀμαξάν. Ἦτανε δὲ ἔτοιμοι νὰ ἀναχωρήσουν.

Θριαμβευτικὸν μειδίαμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας.

— Εὐχαριστῶ, Νικόλα, εἶπεν, εὐχαριστῶ, φίλε μου. . . Τώρα, εἰπέτε νὰ στῶσιν τὸν ἵππον μου.

— Καὶ τί ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας . . . Τὸ φτωχὸ ζῶον εἶναι σκοτωμένο ἀπὸ τὸν κόπον . . . ἔκαμε δέκα λεύγαις ὅλο 'ς τὰ τέσσερα.

— Ὁ ἵππος μου εἶναι γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς . . . ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, λαβοῦσα τὴν μαστιγὰς τῆς καὶ θέσασα ἐν τῇ κόλπῳ τῆς ἐσθῆτός της τὸν περιέχοντα τὰς ἐπιστολάς τῆς κομήσεως Μαργαρίτας φάκελλον . . . Εἰμπορεῖ νὰ μὲ φέρῃ ἀκόμη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

ΛΖ'

Καταστροφὴ.

Ὀλίγα λεπτὰ ἤρκεσαν ὅπως ἐτοιμασθῇ ὁ ἵππος τῆς δεσποινίδος Καλλιουέ, ἥτις ἱππεύσασα ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ἄγουσαν.

Φθάσασα ἐκεῖ, ἔδεσε τὸν ἵππον τῆς ἀπὸ τῆς κιγκλίδος, ὥθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ἰδοῦσα ἐνώπιόν της δύο μακρὰς δεινδροστοιχίας, ἤτοιμαζετο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἄγουσαν κατ'εὐθείαν εἰς τὸν πύργον, ὅτε εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ἄλλης διέκρινεν ὑπὸ τὰς καστανέας τὸν τε Λουκιανὸν καὶ τὴν Μαγδαληνὴν, οἵτινες ἐβαδίζον ἡρέμα ἐχόμενοι τῶν βραχιόνων.

— Ἀ ! εἶπεν, εἶναι ἐκεῖ . . . τόσον τὸ καλλίτερον.

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Λουκιανός, ἀκούσας κρότον βηματικῶν ὀπισθέν του, ἐστράφη καὶ ἀναγνωρίσας τὴν Ἰωάνναν ἐγένετο κάτωχρος. Δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μαντεύσῃ τί ἐζήτηι ἡ ἀπειλητικῶς βαδίζουσα ἐκείνη νεανίς, ἀλλὰ προέβλεπεν ὅπως δῆποτε σκάνδαλον. Ὅθεν περιβαλὼν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν Μαγδαληνὴν, ὥσῃ θέλων νὰ τὴν προστατεύσῃ

κατὰ πάσης ἐνδεχομένης προσβολῆς, περιέμενεν ἡρεμὸς καὶ βλέπων τὴν Ἰωάνναν περιφρονητικῶς.

Αὕτη πλησιάσασα εἰς τοὺς δύο νεοῦμφοι, ἔστη ἀσθμαίνουσα καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστραπηδόλους. Σταυρώσασα δὲ τὰς χεῖρας, εἶπε ξηρᾶ τῇ φωνῇ :

— Κύριε Βιλλεδιού, δὲν ἠθελήσατε νὰ πιστεύετε εἰς τὴν πτωχὴν κόρην, ἡ ὁποία σας ὠρκίζετο εἰς τὸν Θεόν της, εἰς τὴν ψυχὴν της καὶ εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός της, ὅτι ὁ γάμος σας ἦτο ἀδύνατος. Ἐπεριφρονήσατε τὴν ἐπίσημον εἰδοποίησιν, τὴν ὁποίαν σας ἔδιδε. Ἐσκέφθητε ὅτι ἦτο : ἡ ψεύστρια ἡ τρελλή ! καὶ ἐπροχωρήσατε . . . Ξεύρετε τί ἔκαμμε, κύριε Βιλλεδιού ; . . . Ἐνυμφεύθητε τὴν ἀδελφὴν σας . . .

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔρρηξεν ὀξύτατην κραυγὴν καὶ κατέλιπε τὸν βραχιόνα τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις ἐξηκολούθει τῶν τῶν περιφρονητικῶν στάσιν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

[Τέλος]

Πράγματι, ὁ Ἐδμόνδος ὑπέφερεν ὀλιγώτερον ἐκ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ τραύματός του, ὅσον ἐκ τῆς θλίψεως ὅτι ἦπατᾶτο. Ἡ Λεονὴ Βελανζέρ ἦτο ἀξίεραστός δεκαεπταέτις νεανίς, μελαγχροινὴ καὶ λευκὴ ὡς κρεολή, εὐαίσθητος καὶ ζωηρὰ, ὡς πτηνόν. Πρὸ ἔτους, ἀφότου ἐγνώρισεν αὐτὴν, ὁ Ἐδμόνδος ἐνόμιζεν ὅτι ἡγάπατο, ἡγάπα δὲ καὶ οὗτος αὐτὴν δι' εἰλικρινοῦς καὶ βαθέως ἔρωτος, ὅστις εἶναι ἡ ὑψίστη χαρὰ ἢ ἡ ὑψίστη βάσανος. Ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πυρετοῦ της, ἐπρόφερεν ἐπανειλημμένως, μετὰ φωνῆς διακεκομμένης, τὸ ὄνομα τῆς Λεονῆς.

Αἶφνης συνέλαβε σχέδιόν τι. Ὑπὸ πρόφασιν τινα, ἀπεμάκρυνε τὸν ἀγρυπνεῦντα ὑπηρέτην, ἠγέρεθ κλονιζόμενος, ἐνεδύθη, ἀψηφήσας τὰς φοβερὰς ἀλγηδόνες, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Γουλιέλμου Κόπ. Φθάσας πρὸ τοῦ λευκακανθίνου φραγμοῦ παρετήρησεν ἄνωθεν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

Τὸ ρόδον εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ στελέχους του' ὁ φλεγματικὸς Ἀγγλὸς δὲν εἶχεν ἔτι δρῆσαι αὐτό.

— Ὡ ! ἐψιθύρισε μετὰ παραφόρου ἀναφωνήσεως πικρὰς χαρᾶς, ἐγὼ θὰ σοὶ τῷ προσφέρω, Λεονή ! Δὲν θ' ἀποθάνω, προτοῦ σοὶ προσφέρω τὸ γαμήλιον δῶρόν μου !

Ὁ πυρετὸς τὸν ἐνεδυνάμου. Μετὰ μυρίας προσπαθείας κατάρθωσε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ. ἔδρεψε τὸ ρόδον καὶ ἀπεμακρύνθη ὡς κλέπτῃς ἀφαιρέσας θησαυρόν. Ἀλλ' εἰς πᾶν βῆμα αἱ γαλβανισθεῖσαι, οὕτως εἶπεν, δυνάμεις τοῦ ἐξησθένους καὶ ἔπασσε σχεδὸν λιπόθυμος ἐπὶ τινος μικρᾶς ἐξ ἀνθέων πρασιᾶς, ἥτις ἐξετείνετο ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης Βελανζέρ.

Ἦχος φωνῆς τὸν ἐνεψύχωσεν ὡς διὰ